

AMERIKANSKI SLOVENEC.

SUPPLEMENT.

List za slovenski narod v Ameriki in glasilo K. S. K. Jednote.

DRUGI DEL.

17. številka.

Joliet, Illinois, 10. aprila leta 1903

Letnik XII.

ŽENE PRED JEZUSOVIM GROBOM.

O Veliki noči.

Ruski spisal V
Korolenko, poslov.
F. S. Pavletov.

VELIKE sobote je bilo leta 187*. razglasiti geslo zmage, miru, ljubini in bratstva . . .

* * *

Na temnih vratih neprijazne zidine je zahreščala ključavnica. Oddelek vojakov je izšel rožljaje z orožjem, da zamenja nočne straže. Korakliso na ogle, za trenutek postali in se vredili v vrsto. Iz množice v temo zavith ljudij je stopila postava, a

gost tudi semkaj dejansko glas svobode, so se odpirala črna vrata celie druga za drugimi. Ljudje v sihi halah z osodepolnimi krpami na hrbti so korakali proti cerkvi, ki je žarla vsled množice sveč. Z desne in leve so prihajali gori in dolni. Od časa do časa se je čulo sredi buenega rotopa žvenketanje orožja in prelivajoče rožljaje vevig. Pri stopu v prostorno cerkev se je vlivala tolpa na predeljene, omrežene prostore in potihnila. Tudi cerkvena okna so bila omrežena z močnimi, želesnimi mrežami . . .

Jetniščica se je izpraznila. Le v ogelinah stolpih so korakali v nevelikih, okroglih, trdozaprtih celicah štirje jetniki in zrli mračno, temno predse. Od časa do časa so se vstavili pri vratih, prisluškovali in žejo usrkaval komaj slišne glasove petja, ki je prihajalo iz cerkve . . .

V eni skupnih celic je ležal bolnik na trdi postelji. Paznik, kateremu so sporočili o nenadno obolenju jetniku, je prišel k njemu potem, ko so ostali odšli v cerkev. Sklonil se je nad njim in mu pogledal v oči, ki so mu mrzljeno žarele in strmele topo, neumno v daljavo.

“Ivanov! . . . Ivanov, sliši!” je zaklicil paznik bolniku.

A jetnik ni premaknil glave. Le nerazumno je godrnjal. Njegov glas je bil hripav. Vroči ustni steti mu trepetali mučno, s silo . . .

“Jutri mora v bolnico!” — je oddočil paznik in izšel. Na vratih celice je postil enega izmed koridorikov (podpaznik).

Z zanimanjem je ta motril mrzljega bolnika ter odmajeval z glavo.

“Ej, potepuh ti! S teboj je pri kraju!”

Koridorik je odšel prepričan, da nima tu nicesar več iskati, po

hnili. Bolnikove oči so se razvirile, prsa so se mu dvigale svobodnejše . . . Radostnejše, veseljše slike so prevevale njegove možgane . . .

“Gozd šumi . . . On pozna gozdne glasove, razumeje govor dreja . . . Veličastno zveni smreka visoko, visoko v temen zelenju. Zategnjeno odmovočo šušte jelke. Veseli, jarki listovi majajo gibke veje, jelša vstrepetava s tresčim, bojazljivim perjem . . .

Radostno žvrgoli prosta ptička, kramlja se drvi urni potoček po kameniti stragi in pomladni oblački — jata klepetavih srak —lete po ozračju nad kraji, koder često blodi po nepredornih gozdih ubežnik . . .

Dihljaj svobodnega, pomladnega vetra je zavel proti bolniku, vspel se je po konci in težko je soper; oči so mu zrle z zanimanjem okrog — nenadoma so zablestele neverjetno veselo . . . On pohajač, ujeti ubežnik je zapazil nekaj nenavadnega: odprta vrata . . .

Mogočni nagon do rešitve je spravil podse ves oslabljeni in oboleni razdrapani organizem. Simptomi mrzlice so se ne nadoma umaknili. Vse misli so se družile okoli enega pojava, ki je prodrl v vso silo iz tega kaosa: “Sam! . . . Odprta vrata!” V trenotku je stal na tleh.

Begun je zrl v daljno polje proti komaj vidnemu robu gozda. Prsi so mu širile, polepno je usrkaval sveži svobodni zrak matere noči. Zatem se je spustil na roke in tihno spolnil ob zidu nizdoli.

Sam je bil v tem trenotku. Videlo se je, kakor bi ga dolgočasni pusti razgled, ki se ješiril pred njegovimi očmi, in svist vetra po suhi travi uspaval . . . Pred očmi mladega vojaka so vstajale domače, znane podobe. Tudi on je videl domačo vas; cerkev se žari od lučic in temne veje smrek se sklanjajo z zelenimi vrhovi nad njim.

Od časa do časa se je vzdrnil in tedaj se je izražaval v njegovih svih očeh vprašanje: Kaj je neki to? — Polje, puška, zid . . . Za nekaj trenotkov se je spominjal sedanjosti, a kmalu ga je zopet speljal nočni veter s svojim opojnim šustenjem v prejšnji san, v domače slike. In zopet je dremal mladi vojak oprt na puško.

Nedaleč od prostora, kjer je stal stražnik, se je pokazal na grebenu zida temen predmet: človeška glava.

Begun je zrl v daljno polje proti komaj vidnemu robu gozda. Prsi so mu širile, polepno je usrkaval sveži svobodni zrak matere noči. Zatem se je spustil na roke in tihno spolnil ob zidu nizdoli.

* * *

Radostno zvonenje je budilo nočno tišino. Cerkvena vrata so se odprla, po dvorišču se je razvil velikonočni sprevod. Harmonični, valoviti glasovi petja so se razlili iz cerkve. Vojak se je zdrznil, postavil po konci, snel čapko, prekril se in odstal s sklonjenimi rokami.

Begun je dosegel zemljo in nagle skušal ubegati v proto stepo.

“Stoj, stoj! . . . Duša draga!” je zavpli stražnik in prestrašen dvignil puško. Vse, česar se je bal, pred čemur je trepetal, se je dvignilo v njegovem umu, brez forme, strašno — ko je zazrl bežečo postavo pojavača. “Služba, odgovornost!” mu je šinilo v um. Dvignil je puško in nameril na bežečega. Z žalostnim pogledom je zamiral in sprožil.

Nad mestom pa je zapel znova zvon prelivajoče harmonično in dvigal svoj glas visoko v ozračje. Zopet je zatrepetal glas zvona v jetniščici in skušal dvigniti se v ozračje, a zlomljeno je pal kakor obstreljena ptica. Iza zidovja so se širili da leč v polje prvi zvoki vesele pesmi: “Gospod je vstal, aleluja!”

Za zdaj pa se je začul strel, ki je prevplil ostalo . . . Slab, nemočen odmev mu je žalostno odgovoril, a zatem je za trenutek potihnilo vse.

Le daljni odmev s pustega polja s žalostnim grmenjem zadnje prasketanje puškinega strela . . .

Pripomoček zoper križe.

Kdo na tem božjem svetu je brevsakega križa? Vsak ga ima; nekateri še po več. Kdo je pa tudi, ki bi si ne želel ostresti se križa? Gotovo nihče! Toda kako? To je prav lahko! Le poslušaj! — Oče je ležal na smrtni postelji. Svojim otrokom, ki so jokali poleg postelje, pravi: “Otroci moji! Bogastva nimam, da bi ga vam zapustil! Obdeluje pridno to malo posestvo, vam pa zapiščam v edinstvo in medsebojni ljubezni. Kadar se vam bo pa posebno slabogodilo, vam pa zapiščam ta le zavojček, katerega takrat odprete in našli bodete v njem pomoči. Ne dolgo po očetovi smrti pobila je toča vse poljske predelke. Otroci so prišli v veliko stisko. Zato so sklenili odpreti zavojček, misleč, da je v njem denar. Toda kako se začudijo, ko najdejo v njem samo tri podolgovate koščke papirja. Na najdaljšem je bilo zapisano: “Božja volja”. Na drugem, nekoliko kraješčem: “Lastna volja”. Na tretjem so pa stale besede: “Položite listek z lastno voljo počez na božjo voljo, pa se vam naredi križ. Položite pa lastno voljo pod božjo voljo tako, da jo bo pokrila, ste pa brez križa. Zdaj pa naredite kakor hočete. Ako se vaša volja križa božjo voljo, naredi se vam križ, katerega morate nositi. Ako pa svojo voljo polčite pod božjo voljo, boste vsaki težava lahka in križ ne bode za vas križ.” — Ako te, dragi bravec, teži kak križ, storite po tem nasvetu, pa boste brez križa.

Pred božjim grobom.

Ka' o tu počivaš mirno, Gospod! Ko takrat tam v grobu kamnitem, Ko ljudstva te črt je besni zatrل, V preganjanju krutem, srditem . . . A duh tvoj splaval je s križa tja, Tolaziš nesrečne očete, Naznanjat veseli juri veliki dan, Rešitev iz teme klete . . .

Milan Branko.

Ženska v Zgodovinski občini.

Zivljenje vsake ženske je od 18. do 25. leta sedemletna vojska njenega sira s pametjo.

Od 25. do 55. leta je tridesetletna vojska ženske narave s krojčem.

Od 55. leta naprej pa je trdrovratna bramba ruševje se razvaline proti naskakujoči starosti.

Muhe na deželi.

Meščan na deželi: “Moj Bog! Kako lepo im prijetno bilo bi pričas na deželi, aki bi le ne imeli toliko sitnih muh.”

Kmet: “Da, veste gospod, te muhe so same meščanske muhe, ki se pritegnejo črez leto k nam na zdrav zrak; kajti po zimi ni videti pri nas na deželi ni jedne muhe.”

JEZUS VZAME SLOVO OD SVOJE MATERE.

dvigali na vsprejem prihajajočemu prazniku.

Tišina je vladala. Malo gubernjsko mesto N., popolnoma zavito v mračen hlad, je ležalo mirno in pričakovalo minute, ko bo zazvenel prvi udar iz zvonika katedrale. A vendar mesto ni spalo. Pod očema vlažnega mrača, v senci molčečih, neobljudenih ulic, se je čulo zadržano pričakovanje. Le poredkoma je hitej zapoznel delavec, ki ga je prazniki prehitel pri težkem, mučnem delu; zaropotal izvoščekov voz . . . in zopet molčeča tišina . . . Življene se je unaknilo iz ulic v hiše, v višoke hiše bogatinov in v skromne koče. Nad mestom, nad poljem se je čulo nevidno vejanje nastopajočega praznika vstajenja in obnovljenja.

Luna se še ni bila prikazala in mesto je ležalo v široki senci hriba, na katerem je stala temna, velika, neprijazna zidina. Čudne, preme in stroge črte zidine so se mračno risale na zvezdanem nebnu; temna vrata so se komaj, komaj videla in skoro izginjala v temi in senci zidu; štirje stolpi na oglih so štrleli s svojimi koničastimi vrhovi visoko v ozračje.

Tu je zazvenel iz zvonika katedrale prvi udar in se nežno razlil po vzdahu snivajoče noči, za njim drugi, tretji . . .

Črež trenutek so zazveneli, so se razlili in zapeli zvoni in zvoki na raznih krajih, v raznovrstnih načinih in se zlivali v mogočno svojeobrazno harmonijo. Tiho so pluli in kakov bi krožili v ozračju . . . Iz temne oziroma, ki je obsenčevalo mesto, se je tudi začulo bolno zlomljeno trepetanje kakor bi se trepetajo v slabotni nemoči hotelo dvigniti z mogočnim akordom v etrove višine.

Zvonjenje je potihnilo . . . zvoki so se bili davno razlili po ozračju. Nočna tišina je polagoma stopala v svoja prava. Toda dolgo se je slišal moten zamirajoč odmev, lahno trepetanje nevidne, v ozračju napete strune. Luči v hišah so pogasnile. Cerkvena okna pa so se svetila.

Zembla se je 187* kot pripravljalna

prejšnji stražnik je odstopil in skoraj izginil v tej neopredeljeni temni množini. Zatem so se obrnili v polobratu, korakali dalje in obšli vso zidovje jetnišnice.

Na zapadni strani je iztopil mlad vojak, da izmeni na straži svojega tovariša. Iz njegovega kretanja še ni izginila vaška okornost. Njegov mladi obraz je izražal napeto pazljivo vost novince, ki je prvič prevzel odgovorno mesto.

Postavil se je z obrazom proti zidu, vrgel puško na ramo, stopil dva koraka naprej, obrnil se in stal na strani prejšnjega stražnika.

Ta je nagnil glavo nekolič proti njemu in čital s strogim, službenim glasom obična določila:

“Od ogl, do ogl. Pazi in ne spi, niti ne dremaj!” je čital vojak urno. Novinec pa ga je poslušal. Iz njegovih sivih očej je proseval izraz globoke žalosti.

“Si čul?” — je vprašal desetnik. “Na povelj!”

“Torej pazi!” mu je zabičal še enkrat strogo. Zatem pa je izpremenil svoj glas in pristavil dobrodušno.

“Ne boj se, Tadej! Saj si vendar mož! Strahov ali kaj da bi se ti bal?”

“Kaj strahov?” je naivno odvrnil Tadej in zatem zamišljeno pristavil:

“Tako nekako čudno mi je prišlo, bratec . . .”

Pri tej prostodušni izjavni se je začul iz oddelka vojakov tih smeh.

“Poglejno strahopeta!” — je nekako zaničljivo pristavil desetnik in potem rečko zavplil:

“Puške k ramu! . . . Stopom sto-paj!”

Stražni oddelek je stopal enakomerno. Kmalu je izginil za ogrom. Stopinje so polagoma utihnile. Novinec pa je vzel puško na ramo in začel polagoma hoditi ob zidu gori in dolni.

* * *

Z zadnjimi udarom zvona se je pričelo v jetnišnici nenavadno življenje. Mračna in žalostna noč je dolgo ni videla tu notritolikega življenja. Kakor da je prinesla bla-

hodniku k cerkvi, vstavil se na prtih vratih in poslušal pridige. Od časa do časa se je sklonil k tlom ter jih poljuboval.

Tišino celice je le po redkomoto zmešano govorjenje. Ni bil še ravno star, a močen, krepek človek je bil. Z nova je blodil in preživel nedavno prošle dogodek. Obraz njegov je izražal notranjo muko.

Zloučna je bila odmenila usoda. Tisočev vrst je prešel, prebil v prepadih in gorskih slemenih, nešteto nevarnosti in pomanjkanja je prestal gnan od žgočega domotožja, gnan od ene same želje:

“Videti svojce . . . le en mesec — teden prebiti med njimi . . . O potem, potem bi šel rad nazaj po teji poti!”

Komaj sto vrst je bil oddaljen od domače vasice, ko so ga prijeli in vrgli v to ječo . . .

Zmešan govor je nenadoma utihnil. Bolnikove oči so se razvirile, prsa so se mu dvigale svobodnejše . . . Radostnejše, veseljše slike so prevevale njegove možgane . . .

“Gozd šumi . . . On pozna gozdne glasove, razumeje govor dreja . . . Veličastno zveni smreka visoko, visoko v temen zelenju. Zategnjeno odmovočo šušte jelke. Veseli, jarki listovi majajo gibke veje, jelša vstrepetava s tresčim, bojazljivim perjem . . .

Radostno žvrgoli prosta ptička, kramlja se drvi urni potoček po kameniti stragi in pomladni oblački — jata klepetavih srak —lete po ozračju nad kraji, koder često blodi po nepredornih gozdih ubežnik . . .

Dihljaj svobodnega, pomladnega vetra je zavel proti bolniku, vspel se je po konci in

Vesela Velikanoc.

Poslovenil
Rožan.

P

PO OZKI, z mahom poraščeni stezi je šel na veliko soboto leta 1820. starejši gospod, z glavo nagnjeno na prsi. Premišljeval je, da je že lepa vrsta let minula, odkar lepega kraja ni več videl, in vsedel se je na širok kamen, da se spočije.

Dolgo je tako zamišljen sedel. Spominjal se je na krasna mlada leta, katera je tukaj preživel. In zdaj prihaja, da bi se potolažil, da bi ostal, da bi našel. Ali bo našel, kar išče?

Grozna misel mu šine po glavi. Kaj pa, če ne živi več? Tako premišljevanje, sedi in ne zapazi, da gre mimo njega boso dekle, z vrčem v roki. Za trenutek se vzdrami in gleda za dekoltem. "Ali bi jo vprašal," misli je. Konečno se je osrčil in dekla nagovoril.

"Ali ste tukaj doma?" vprašal je "in mi bi mogla kaj povedati?" Ustrašeno dekle je obstalo, zakaj prej tujca ni bilo zapazile. A takoj je odgovoril: "Nisem in tudi nikogar ne poznam." In šlo je naprej z veselo pesmico na ustih.

"To sem veliko zvedel" misli je. "Počakam tukaj pri studencu, da bo prišel kdo drug." In ni čakal dolgo. Videl je prihajati ženo z bremenom suhih vej na ramu. Ta me ne bo tako zavrnila, kot ono dekle, je misli. Starka je vrgla breme raz sebe in šla k studencu pit. Od druge strani je videl, prihajati drugo ženo s posodo v roki. Opazoval ju je.

"Pojdi, le pojdi, Anka, posodiš mi vrč; hočem piti," rekel je

upala, da Jožef živi. Če sama ne bom dočakala, saj moj sin naj bi ga spoznal. Od edini more vse povrnatvi.

"Bog daj" rekel je Dvorka, "da bi še dočakala tega veselja. Tvoja usoda je prehuda. Pa zaupaj v Boga. A moram že iti," končala je svoj govor "otroci pridejo iz šole. Z Bogom!"

"Zdravi bodite, z Bogom" in žene sta šli narazen.

"Tedaj za mrtvega me imajo!" In premišljeval je, kaj naj storiti. Izdati se ni hotel takoj. Ni pa dolgo premišljeval, vstal in šel je naravnost za slepo ženo. Pa kako se je ustrashil, ko je videl, da gre v skalo, v kateri so bile izklesane duri, in ki je bila prej votlini po dobni, kot človeškemu stanovanju. Ves potr je obstal. — Tako tedaj uboga živi in jaz ji nisem mogel pomagati! Tako se je tedaj uboga vlekla skoz življenje, brez tolažbe, brez pomoči, brez svojega moža. Kako grozno življenje! In jaz sem ji bil v sili vzet. Prišli so vojaki, me po noči odpeljali, bilo je ravno veliko soboto, pripeljali nekam v mesto, vtaknili v vojaško obliko in moral sem v vojsko, moral na tuje kraje, da sam ne vem kam. In ko je prišla velika noč, kako me je srec bolelo, kako sem se spominjal na njo, ki je bila le kratek čas moja žena. Tako je minulo 30 let. Zvedel sem od doma, da je moja dobra umrla. Ni umrla, vidim jo. Vendar bomo enkrat obhajali skupaj veselo veliko noč, po tako dolgem križe-

nečno, rekel. "Dovolite, da se tukaj malo spočijem." Zdaj pa ni večel, kako bi začel in ji vse povedal. "Dobro, ljubi gospod, z veseljem vas sprejem, vsedite se."

V teh besedah je bilo toliko ljubeznivosti, da je Jožef tudi v tem spoznal svojo Ano. Šele zdaj je pogledal okoli sebe in videl, kako čisto je vse.

"Bil sem radoveden, kdo stanuje in vstopil sem, "opravičeval se je malo pozneje Jožef. "Kako dolgo stanujete že tukaj?"

"Že več ko dvajset let."

"Več ko dvajset let?" ponavlja Jožef. "In zakaj ne stanujete v vasi v kakšni bajtici?"

"Ljubi gospod, morala bi dolgo pripovedovati in dolgočasilo bi vas poslušati. Sem tukaj radi bede."

"Radi bede?" ponovil je Jožef. "In kako se je to zgodilo?"

"Bom vam tedaj povedala, a prosim vas, ko vam ne bo dobadlo, povejte in bom nehala. Ne morem na vašem obrazu videti, ali se vam dopade ali ne, ker sem slepa. Posim tedaj, le povejte in nehem. Služila sem v gradu pri oskrbniku. Bila sem mlado in kašor so mi ljudje rekali, lepo dekle. In veste, dekle, sirota, brez staršev in priateljev." Območniknila je.

"Le naprek, le naprek," vskliknil je Jožef nestospno.

"Zaljubil se je v me logar, mlad, lep, jako lep mladenič. Rada, kako rada svet se imela. Dekleta v gradu mi ga pa niso privoščila. In zavist je bila še večja, ko me je logar plesal k oltarju. Upeljal me je v svoljico in bila sem najbolj srečno bitje na svetu. In najino veselje je že zrastlo. Čutila sem se mater.

Kako ljubeznuvo me je gledal moj mož, kako rad je hitel iz gozda k meni; bil je dober človek, ta moj Jožek." Starka je utihnila. Zalosten

poznašala. Molim zanj, vem, da me ni izdajsko zapustil, le nesreča ga je zadela. Lukajšnji gozd je velik in samo skalovje, morda so ga nekam vrgli ali ubili."

Zdaj se Jožef ni mogel več premagati. Rekel je: "Kaj pa če rečem: Jaz sem Jožef, Ančika moja, katerega si zgubila. Prišel sem, da te poščem, potolažim, in vselej pri tebi ostanem."

"Jožel! — Ančika!" in po dolgem času sta se z jokom zopet objela.

Ko sta se nekajlik pomirila, pripovedoval je tudi Jožef o svoji dogodbi in med tem se je povrnil tudi sin.

Obhajali so po dolgih letih veselo vstajenje Gospodovo in veselo veliko noč. In vsako leto vodi Jožef svojo slepo ženo v cerkev, obla klečita pri grobu Kristusovem in hvalita Boga, da je končal nju na trpljenju polno pot in trpljenje spremenil v veselo svidenje.

"Želel je prineseti iz tujače precej premoženja, katero si je prihranil, tako da jim ničesar ne primanjkuje. Sin se je dobro oženil in dela svojim starševem veselje. Vodi svoje od starosti sključene stariše v vstajenju in plačuje jim ljubezen s hvaljenostjo. Vsak ga zato ljubi in v celem kraju spoštuje.

Spreten lovec.

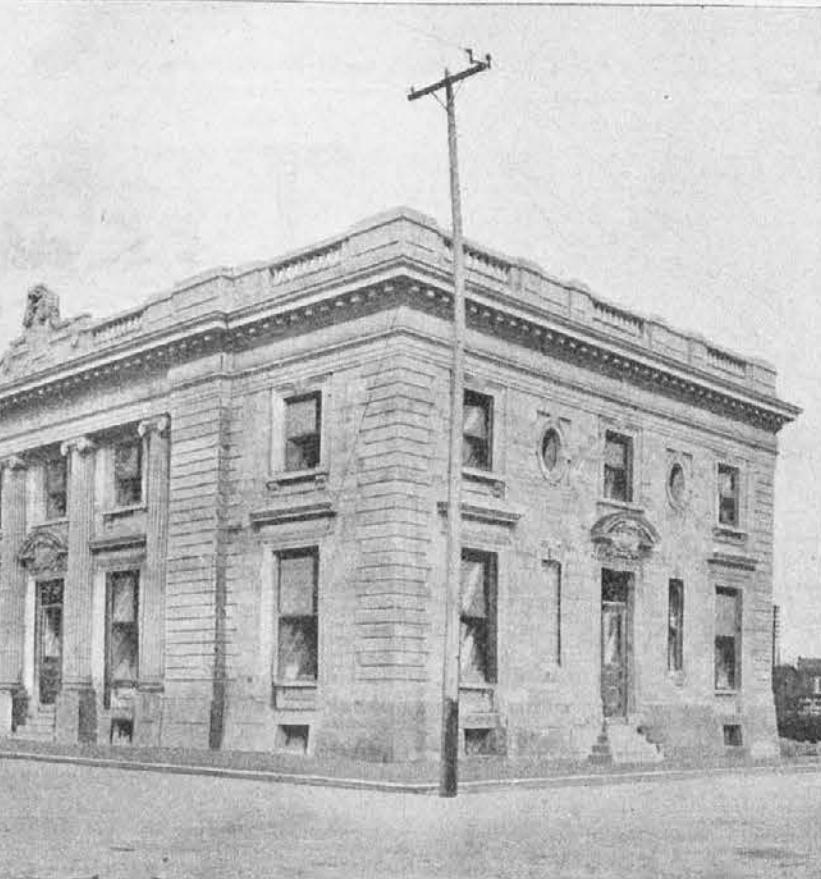
Pri lovskem čuvaju, ki je imel več lovskih psov na prodaj, ustavil se lovec:

"Želel bi kupiti lovskega psa, ampak prav pohlevnega, ki se ne bo takoj jezik, če jaz nič ne zadenem!"

Nenavadno zdravilo.

"Sosedja, Vaši štrukljci imajo pa nekaj čuden ukus!"

"Ne čudite se; zdravnik zapisal je našemu Janezu ribje olje, pa fantga ni maral piti. Poskusili sem torej in spekla štruklje, katerim sem primesila ribjega olja — štruklje pa zdaj je naš Janezek in pa še prav rad.

NOVO JOLIETSKO POŠTNO POSLOPJE.

nazaj, a zadel sem v bližnji štor in čoln je obtičal v blatu.

"Potisni, potisni! Gre se za najoživo življenje! kača naju gotovo ukonča!" klical je tovaris in kazal na glavo živali. Potiskal sem in potiskal z vso močjo, pa zastonj! Čoln se ni ganil, obrnil se je k večjemu malo na stran,

"Obtičala sva", pravim jaz. V tem trenutku zasneče kača svojo glavo na drugo stran drevesa. Najin čoln pa se ni ganil, eč tudi sva napela vse svoje moči. Kaj je pač bilo? Blato samo naju ni moglo zadrževati in vendar nisva nicesar drugega opazila, kakor da tiči v blatu.

Znored bi bil človek! Grozna žival, ki bi naju lahko stlačila kakor črviča, visela je tako blizu nad nama, da je naju prav lahko doseglala, a midva si nisva mogla pomagati, čoln se ni ganil. Če bi skočila iz čolna, bi nama tudi ne bilo pomagano; voda ni bila pol metra globoka in pod njo blato brez dna, z drogom nisva prišla do konca, nadin pogin bi bil gotov.

To so bili grozni trenotki! Veličansko truplo menjavalo in bleskalo je v tisočerih barvah, ko se je kača premikala in se obrnila zopet na to stran drevesa. Potiskal sem in potiskal z drogom in napenjal svoje moči toliko časa, da nisem več dnovil, da ne premorem nič. Tudi moj tovaris mučil se je zastonj z veslom. Breg bil je pa tudi toliko oddaljen, da ga v skokunisva mogla dosegči.

Naenkrat pada moj priatelj vznak — nekaj črnega švignilo je kakor blisk mimo mene in potem so se mi oči neprisiljeno zaprle.

Grozovit vzkrik priateljev me je zdramil. Ležal je pred menoj na hrbitu, kača imela je glavo na njegovih prsih. Kaj sem čutil v tem trenotku, ni mi mogoče opisati. Mislim, človeška duša hujših muk ne more prenesti. Kača legla je z (Nadaljevanje na 7. strani.)

KLUBOVO POSLOPJE vslužbencev očiščnih jeklarn, nazivano Atenej.

starca. "Rada vam posodim" odgovori dekle in ji poda vrč. "Danesh pa niste dolgo hodili, Dvorka."

"A saj več, kako je zdaj. Pregeganjal me je logar, moral sem se skriti in čakati, da je odšel. Sem že toliko let tukaj in kaj takega se ne spominjam, pa tako hudobnega logarja tudi še nismo imeli. Škoda rajnega Jožefa, ta je bil dober. Nabrali smo si drv, strelje in vsega iz gozda, mogli smo delati, kar smo hoteli, in gospoška vendar ni ubožala. Ta le pa, če koga dobi v gozdu, mora že srečen biti, da odnese zdrave ude."

"Je res, Dvorka, dober je bil, Bog mu daj nebesa!" In začela je jokati.

"No molči," tolažila jo je Dvorka; "čti ne moreš tožiti. Imaš za to pridnega sina, kiskribi za te."

"Ah da" vdihnila je Anka. "Fant je priden. Moja nesreča je bila polna, ko sem oslepela in nisem več mogla toliko zanj storiti. A dobro se uči! Ko bi ga tako Jožef vidiel."

"Ne spominjam nanj, saj več, da bi več med živimi," odgovorila je Dvorka.

"Kam je prišel, nihče ne ve. Imajo ga za mrtvega, a jaz vendar upam, da bo prišel enkrat srečen dan, dan svodenja. Vsak dan molim zanj. K materi Božji se zatekam v svojih nadlogah in težavah. Ona edina me krepča in jaz bom vedno

vem potu, po tolikem žalostnem trpljenju. In moja draga Ančika ni vedela, kar se je z menoj zgodilo.

Gotovo, da je zame molila in se pri vstajenju vsako leto spominja svojega Jožefa.

"Uboga, uboga," tožil je. Hotel je vstopiti, a je bil tako ganjen, trepetal je na celem telesu in ni mogel niti besedice spregovoriti. "Počakam še," rekel je sam pri sebi. "To je prenaglo."

Za trenutek se je osrčil in stopil v vtoplino. Nagel hlad, mokrota in tema so mu za trenutek udarili v obraz, a ni se obotavljalo in šel dalje.

V tem je se slišal glas: "Kdo je in kaj želi? Tujec je prišel, čutim to." Jožef ni odgovoril. "Dobro vemi, če tudi sem slapa, da je neko vstopil. Slišala sem korake okoli

spomin jo je obšel, srce se ji je napalo z novo bolečino.

"Le naprek, pripovedujte! prosil je tujec.

"Nekoč sem se zbudila. Slišala sem vpitje, klicanje svojega moža; bala sem se, da so morda tatje vložili v hišo. Na celem telesu sem trepetala, a ne vedela, kaj začeti. Konečno je vse utihnilo in ko sem prišla v možovo sobo, kjer je spal, videla sem duri odprte in moža proč. Proč je bil in ni se več vrnil." In starka je začela žalostno vzduhovati in jokati. "Kaj se je že nijm zgodilo, nihče ne ve. Ali ga je zadelaka kača nesreča, ali so ga tatje odpeljali, ubili in kam zagrebli ali vrgli v vodo, ne vem. Pozneje je prišel nov logar in moral sem se izseliti. Nihče se me ni usmilil. Prejšnja nevočljivost se je nad menoj maščevala tudi v nesreči. Pregeganjal so me z mojim otrokom, nihče nam ni dal ne skorje kruha. Jokala sem se dan in noč, da sem od joka oslepela. Končno se me je usmila uboga beračica in ta me je z otrokom vzel z sebi. Delila je z menoj ubogajme. V kratkem je pa umrla. Zdaj sem se že spriznala s svojo usodo. Moj sin dela, živi me in skrbí za me. Imam veselje žujim."

"Kaj bi pa rekli, ko bi se vaš Jožef naenkrat povrnil; ali bi ga spoznali?"

"Ah, dragi gospod, kako bi ga ne

VIŠJA ŠOLA JOLIETSKIE OBČINE.

Poslopje je zidano v Tudor-gotičnem slogu ter je stalo okoli četr milijona dolarjev. Šola ima najpopolnejše laboratorije izmed učnih zavodov druge vrste. V njenem avtoriju, opremljenem odrem je sedežev za 1500 oseb. Šola ima prostora dovolj za 1400 učencev. Hodniki so tlorisani z marmorjem, skoraj tudi spodnji deli sten. V poslopu je 87 sob, včasih telovadnico, knjižnico, muzej, sobo za učitelje itd. Vsaka soba je preskrbljena z električno in plinovno razsvetljavo. Število učencev v letosnjem učnem letu znaša 700. Načelnik šole je g. J. Stanley Brown.

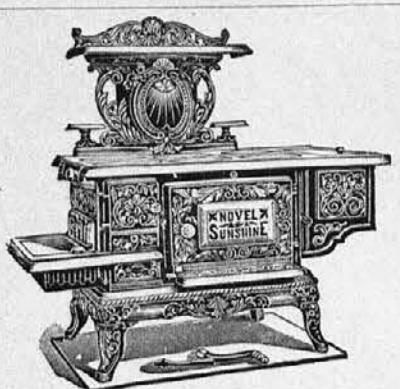
The

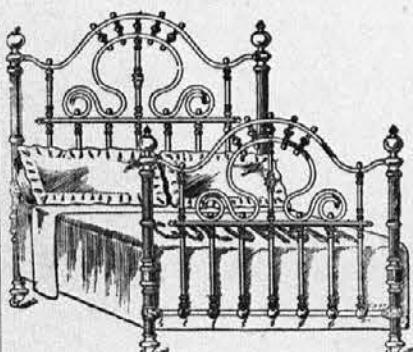
Eagle

Odprto do 8. ure zvečer.

MATH. SIMONICH, vodja.

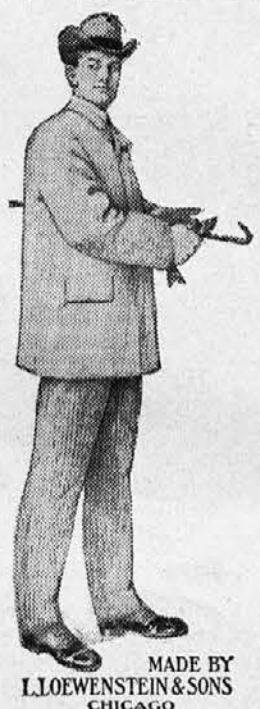
Pečij in štedilnih ognjišč imamo v Jolietu največjo zalogu. Naše cene vedno najnižje in peči garantane. Cena \$10 in višje.

Železni postelji ravno dobili celo karo, in ni je v ti vrsti v celiem mestu večje izbere od naše bodisi v kakovosti ali cenah. Prodajamo jih od \$2.75 in višje.

Gugalnih stolov debitne pri nas kakoršne hočete; ravno tako tudi našadrnih stolov, miz, naslonjal, zof in več sto drugih stvari v pohištvi. Kadar mislite kaj kupiti v tej vrsti, pridite nam in prihramti si boste denar.

MADE BY LLOEWENSTEIN & SONS CHICAGO

Velikanoč, tako slaven praznik

za naše rojake, je tukaj. Kako smo se ga vesili doma, a nič manj se ga ne radujemo na tleh nove svobodne domovine! Svoje veselje pokažemo pa posebno s tem, da se tudi mi, kakor mati narava v tem času, preoblečemo v novo obleko.

Vsakdo izmed rojakov je že opetovanio imel priliko se prepričati, da se mu v naši slovenski trgovini postreže popolnoma v njegovo zadovoljnost, in to v vsem kar potrebuje za svojo opravo od glave do nog. Zdi se nam umestno, da spoštovanim rojakom navedemo tukaj nekaj svojih cen v oblekah, obutvi in drugih koristnih stvareh.

Naše praznične obleke so neprekošene. Cene so jim od \$10.00 do \$22.50 ter so garantirane, da se dobro nosijo, drugače pa povrnemo denar. Imamo tudi cenejše vrste od \$5.00 do \$8.00.

Matere, pripeljite k nam svoje dečke,

in opravili vam jih bomo lepše in cenejše kakor kdo drugi v mestu. Oblek imamo na izber vsakih krojev, vsakih barv in vsakih cen od \$2.00 in \$3.00. Imamo tudi še jedno vrsto od \$1.00 do \$5.00.

MADE BY LLOEWENSTEIN & SONS CHICAGO

Naši čevlji

so neprekošeni, napravljeni iz dobrega usnja in od zanesljive firme. Poskusite naše čevlje za \$8 in \$8.50 in uvideli boste kak o prostorni bodo. Imamo tudi druge po \$1.25, \$1.50, \$2.00 in \$2.50.

Otročji vozički

najnovejše vrste, imamo jih več kot sto različnih. Pridite si jih ogledat, gotovo vam bodo dopadli. Cene so od \$3.00 višje.

Moška in deška oprava.

Za ta praznik smo si omislili največjo izber ovratnikov, kravat, srajce, klobukov in drugih takih stvari, da si vsakdo lahko izbere volji po svojem okusu. Cene vsemu so primerne.

Jedini slovenski pogrebniški zavod ter Konjušnica

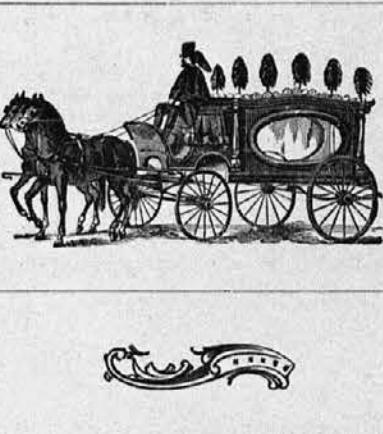
V JOLIETU

Anton Nemanich
LASTNIK.

Mat. Nemanich
VODJA.

Dobro je že poznan rojakom moj pogrebniški zavod in konjušnica

ali Livery Stable ter se jim priporočam še nadalje v blagohotno naklonjenost. Skušal bom še nadalje vstreči slavnemu slovenskemu občinstvu v splošno zadovoljnost, ter se jim priporočam ob vseh prilikah, kakor DRUŠTVENIH VESELICAH, PARADAH, KRSTIH, POROKAH IN POGREBIH.

Cene v mestu:

Kočija z dvema konjema k poroki.....	\$4.00
Kočija za h krstu.....	\$2.00
Voz z dvema sedežema.....	\$2.50
Voz z enim sedežem.....	\$1.50
Wagonet k pogrebu.....	\$4.00
Črni pogrebniški voz.....	\$6.00
Beli pogrebniški voz.....	\$5.00

Priporočam

tudi svojo dobrozaloženo GROCERIJSKO PRODAJALNICO, v kateri je dobiti vsekdar na izber različnih jestvin po zmernih cenah. Postrežba točna ter se odjemalem odvaža blago po dvakrat na dan.

V SVOJI GOSTILNI točim najboljša okrepila, posebno pa priporočam ob praznikih

domačega črnca,

izvrstno kapljico iz najboljšega grozja, ki ga prodajam tudi na galone po nizkih cenah.

Oba telefona Northwestern št. 344, Chicago št. 2273.

205-207 Ohio Street ter 913-915 N. Scott Street, na voglu Ohio.

JOLIET, ILL.